

певні відмінності у представленні компонентів власного капіталу в бухгалтерських рахунках для іноземних рахунків і національних рахунків, оскільки власний капітал є найбільш поширеним у зарубіжній практиці.

Нині триває процес гармонізації вітчизняних та міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, про що свідчать зміни в інформаційному наповненні фінансової звітності, особливо звіту про власний капітал. Проте в процесі поєднання світового та вітчизняного досвіду існують перешкоди в методологічних та організаційних характеристиках українського бухгалтерського обліку. Саме ці питання потребують подальшого вивчення та усунення для виходу вітчизняної економіки на міжнародну бізнес-арену.

Водночас сучасна економічна теорія доводить, що цей процес має здійснюватися відповідно до принципу адаптації з урахуванням інституційних особливостей та змін. У цьому контексті надзвичайно важливою є уніфікація власного обліку капіталу, стандартизація якого прямо не регламентується МСБО чи ПСБО, що не сприяє розвитку інвестиційного клімату та підприємницької ініціативи.

Список використаних джерел:

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»: Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 № 73.
2. Концептуальна основа фінансової звітності документ 929_009, прийняття від 01.09.2010 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_009
3. Ціцька Н. Впровадження у практику міжнародних стандартів фінансової звітності [Електрон.ресурс]. – Режим доступу: http://sophus.at.ua/publ/2013_04_18_19_kampodilsk/sekcija_3_2013_04_18_19/vprovadzhenja_u_praktiku_mizhna_rodnih_standartiv_finansovoi_zvitnosti/23-1-0-518
4. Пилипенко К. А. Власний капітал: облік та представлення в звітності за національними та міжнародними стандартами / К. А. Пилипенко, О. І. Дідик // Формування та перспективи розвитку підприємницьких структур в рамках інтеграції до європейського простору: матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (заочна форма). – Полтава : ПДАА, 2018. – С. 228 - 232.

ВПРОВАДЖЕННЯ КОМПЛЕКСНОЇ МОДЕЛІ КОНСОЛІДАЦІЇ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ УПРАВЛІННЯ БЕЗПЕКОВОЇ СКЛАДОВОЮ ПІДПРИЄМСТВА

*Юр'єва І. А., канд. екон. наук, Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»*

Проблематика інформаційної безпеки вже знайшла своє відображення у чинному законодавстві України. Зокрема, Конституція України та ряд інших нормативно-правових актів розглядають інформаційну безпеку на рівні з суверенітетом та територіальною цілісністю. Це стосується, насамперед, інфор-

маційної безпеки як складової національної безпеки. Однак з часом дедалі більше уваги дослідники приділяють інформаційній безпеці не лише на рівні держави, а й на рівні окремих суб'єктів правовідносин. Сучасна зміна технологічної парадигми розглядають як зрушення від технології, заснованої головним чином на вкладенні дешевої енергії, до технології, заснованої переважно на дешевих вкладеннях знання і інформації, що стали предметом і засобом праці. Особливу актуальність здобуває розробка комплексної моделі консолідації інформації ефективної адміністративної діяльності, що враховує емоційну компетентність аналітика консолідованої інформації, його емоційну "придатність" до функцій циклу консолідування інформації. Конкурентні переваги управління знаннями можуть бути досягнуті "перекладом" знань у загально прийнятні керівництва до дії. Зміст поняття "інформаційна безпека" пропонується розуміти, як виокремлений вид суспільної діяльності, пов'язаної зі створенням, обігом та використанням інформації певними суб'єктами, що знаходить вираз у нормах правил поведінки щодо її охорони, захисту, збереженню, підтриманню життєво важливих потреб, інтересів людей, соціальних спільнот, суспільства, держави, міжнародного співтовариства.

Інформація - це набір відомостей, що зменшує ступінь невизначеності в їх одержувача. Такі відомості включають дані, що не несуть корисної інформації витрати, що багаторазово збільшують тимчасові на витяг і обробку корисної інформації. Стосовно до керування бізнес-процесами, інформація - це необхідний (мінімальний) і достатній набір відомостей, на основі яких підготовлені фахівці можуть виконати даний бізнес-процес [1]. Економічні передумови до розвитку управління знаннями можна розділити на дві категорії. Перша, пов'язана із численними спробами обґрунтувати економічну доцільність або недоцільність інформаційних технологій, не виходячи при цьому за рамки традиційних економічних уявлень. Звичайно для оцінки економічної ефективності використовується показник повернення від інвестицій (Return on Investment - ROI) [1]. Інформаційний або технологічний підхід припускає, що сучасні організації, нагромадили гігантські обсяги даних про клієнтів, постачальників, операції та багато інше, що зберігаються в десятках операційних і транзакційних систем у різних функціональних підрозділах.

Застосовувані зараз розрізнені інформаційні технології і засоби для групової роботи, сховища даних, видобутку даних і тексту, телеконференції та системи дистанційного навчання гармонійно прогресують по шляху від "простих" обчислювальних операцій до обробки даних, виявленню схованих залежностей і правил, що і розуміється під менеджментом знань. Знання, у розрізі інформаційного підходу це точна інформація з даної проблеми.

Система, яка здатна надати точна відповідь на запит, і є система управління знаннями. У компанії повинне існувати єдиний інформаційний простір. Для кожного менеджера визначаються коло потреб, права доступу і параметри пошуку інформації усередині цього простору.

Відповідно до цієї кваліфікації, функціями аналітика консолідованої інформації із забезпечення ефективної адміністративної діяльності є:

- виявлення потреби зовнішнього оточення, осіб, що ухвалюють рішення, в інформаційних і інтелектуальних ресурсах;

- розробка планів і заходів щодо інформаційного забезпечення зацікавлених осіб;

- нагромадження, структурування і систематизація даних у предметній області діяльності організації, забезпечення їх довгочасного зберігання і оперативного використання, а також доступу до них зацікавлених осіб з обліком їх потреб і суспільних інтересів;

- формування інформаційних ресурсів організації на основі одержуваних і збережених даних;

- моделювання та аналіз схеми інформаційних і матеріальних потоків, структури, складу і властивостей організації з урахуванням її місії, а, що також відбуваються в організації та поза її процесами;

- забезпечення вірогідності і надійності джерел інформації;

- здійснення процесу витягу і придбання знань зі сформованих інформаційних ресурсів;

- забезпечення моделювання знань і їх комп'ютерне уявлення;

- структурування, систематизація, класифіковане знання для одержання нових знань;

- складання рефератів, анотацій, аналітичних і тематичних оглядів накопичених інтелектуальних ресурсів;

- контроль їх практичне використання отриманих знань;

- визначення обсягу і рівня поширення знань;

- розробка пропозицій і рекомендацій з ефективного використання інтелектуальних ресурсів для забезпечення відповідності організації її місії;

- забезпечення своєчасної, і в необхідній формі консолідації інтелектуальних ресурсів для підтримки прийняття рішень;

- розробка планів і заходів щодо інформаційно-аналітичної протидії, що попереджає, внутрішнім і зовнішнім негативним факторам, а також заходу щодо забезпечення сталого розвитку організації;

- організація виконання проектів з реінжинірингу консалтингових проектів;

- вибір і обґрунтування застосування типових і перспективних процесів і технологій і супровід процесу їх впровадження;

- удосконалювання форм і методів інформаційно-аналітичної і консультативної роботи [2].

Рішення інформаційних технологій підтримують правила, що супроводжують процес управління знаннями, допомагають зняти бар'єри на шляху розв'язання завдань формування єдиного робочого середовища, реалізації механізму відчуження, нагромадження, використання і модифікації знань, підтримки інновацій і доведення відомостей про них усім зацікавленим у них співробітникам.

- заочні комунікації не тільки зменшують необхідність витратити час на особисті зустрічі. Знання, отримані в процесі персональних заочних

консультацій, будуть збережені в системі разом з контекстом і можуть бути використані потім усім співтовариством або групою;

- доступ у будь-який час, у будь-якому місці не створює обмежень на тривалість заочних комунікацій і гарантує можливість одержання накопичених компанією знань у потрібний час, а не тільки в момент персонального спілкування або заходів, що забезпечують групові комунікації [3].

При всій своїй важливості, рішення інформаційних технологій не відіграють домінуючу роль у методиках управління знаннями. Таку роль відіграє формування корпоративної культури спільної роботи і загального доступу до даних. Однак, використання тільки лише гуманітарних технологій без залучення інформаційних технологій не приведе до ефективного управління знаннями.

Список використаних джерел:

1. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992. № 2657-ХІІ
[URL://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text](http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text)
2. Северина, С. В. Інформаційна безпека та методи захисту інформації. Вісник Запорізького національного університету. Економічні науки (1). с. 155–161.
3. OECD. Guidelines for the Security of Information Systems and Networks: Towards a Culture of Security. – Paris:OECD,2002. – 28 p.

ПЕРЕДУМОВИ ВИНИКНЕННЯ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ТА ФАКТОРИ ЇЇ РОЗВИТКУ В ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМАХ

Якушко І. В., канд. екон. наук, здобувач, Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая, м. Київ, Україна

У сучасному світі всі суспільні системи розвиваються в умовах становлення цифрової економіки. Процеси цифровізації відбуваються швидкими темпами й результати їхнього впливу відчувають усі економічні суб'єкти. Цілком зрозуміло, що цифрові технології мають колосальний потенціал власного розвитку, а отже, і потенціал формувати трансформаційні процеси у функціонуванні систем різної природи.

Цифрова трансформація нині вже є невід'ємною складовою розвитку економіки всіх розвинутих країн. Саме сучасні інформаційно-комунікаційні технології дозволяють отримувати економічні, соціальні та інші види ефектів від їх впровадження у функціонування саме економічних систем різних рівнів. Важливість використання окреслених технологій для розвитку господарських системи сьогодні вже не викликає сумніву. Саме тому питання цифрової трансформації економічних систем сьогодні активно досліджуються вченими в усьому світі. При цьому, враховуючи динамічний процес розвитку зазначених технологій, відкриваються постійно нові можливості їх використання в роботі суб'єктів підприємницької діяльності, які функціонують у різних галузях та сферах національної економіки, органів державної влади та місцевого самоврядування. Усе це лише підтверджує актуальність проведення наукових